

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ: ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ.

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΖΗΝΩΝ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1669: Οι Οθωμανοί καταλαμβάνουν τον Χάνδακα (Ηράκλειο), έπειτα από πολιορκία 21ος ετών και ολοκληρώνουν την κατάληψη της Κρήτης.

1831: Ο κυβερνήτης της Ελλάδας, Ιωάννης Καποδίστριας, δολοφονείται στο Ναύπλιο από τους Γεώργιο και Κωνσταντίνο Μαυρομικάλη.

1834: Αρχίζει στο Ναύπλιο η Δίκη των Δικαστών Γεώργιου Τερτσέτη και Αναστάσιου Πολυζωίδη, που αρνήθηκαν να υπογράψουν την καταδίκη του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη σε θάνατο. Θα καταδικαστούν σε τετράμηνη φυλάκιση για άρνηση δημόσιας υπηρεσίας.

1905: Ο Άλμπερτ Αϊνστάιν διατυπώνει, σε ηλικία 26 ετών, την ειδική θεωρία της σχετικότητας και την περίφημη εξίσωσή του $E=mc^2$, σε άρθρο του στο γερμανικό περιοδικό Χρονικά της Φυσικής.

1936: 50 κανονοβολισμοί πέφτουν από τον Λυκαβηττό και εορταστικές εκδηλώσεις λαμβάνουν χώρα στο Παναθηναϊκό Στάδιο, με αφορμή την έναρξη των 7ων Βαλκανικών Αγώνων Στίβου που διεξάγονται στην Αθήνα, ύστερα από άρνηση της Βουλγαρίας για τη διοργάνωσή τους, λόγω οικονομικών δυσχερειών. Ο Χρήστος Μάντικας με 5 χρυσά (110 μ. εμπόδια, 400 μ. εμπόδια, 400 μ, 4x100 μ. και 4x400 μ.) αναδεικνύεται σε μορφή των αγώνων που θα ολοκληρωθούν στις 6 Οκτωβρίου.

1989: Η Βουλή αποφασίζει υπέρ της παραπομπής στο Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο για την υπόθεση Κοσκωτά τους: Ανδρέα Παπανδρέου (166 υπέρ, 121 κατά, 7 λευκά), Αγαμέμνονα Κουτσόγωργα (238 υπέρ, 36 κατά), Παναγιώτη Ρουμελιώτη (170 υπέρ, 118 κατά), Γιώργο Πέτσο (219 υπέρ, 45 κατά) και Δημήτρη Τσοβόλα (168 υπέρ, 121 κατά).

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1389: Κόζιμο Ντέλι Μέντσι, φλωρεντίνος ηγεμών, ιδρυτής της δυναστείας των Μεδίκων. (Θαν. 1/8/1464)

1818: Άντολφ Κόλμπε, γερμανός χημικός, γνωστός από τις μελέτες του για την ηλεκτρόλυση των αλάτων και την παρασκευή σαλικιλικού οξέος, ενός από τα βασικά συστατικά της ασπιρίνης. (Θαν. 25/11/1884)

1844: Νικόλαος Ζορμπάς, Έλληνας στρατιωτικός, επικεφαλής του κινήματος στου Γουδή το 1909 (Θαν. 12/6/1920)

ΘΑΝΑΤΟΙ

1831: Ιωάννης Καποδίστριας, πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδας. (Γεν. 11/2/1776)

1905: Καπετάν Κώτας, Μακεδονομάχος που απαχονίστηκε στο Μοναστήρι από τους Τούρκους. Ο ολαβομακεδόνας Καπετάν Κώτας ενστερνίσθηκε την ελληνική ιδέα και πρωταγωνίστησε στον Μακεδονικό Αγώνα. (Γεν. 1863)

1915: Κωνσταντίνος Σμολένσκης, Έλληνας στρατιωτικός, ήρωας του Ελληνοτουρκικού Πολέμου του 1897. (Γεν. 1843)

Καπετάν Κώτας (1863 – 1905)

Σταβρόφωνος οπλαρχηγός, που πολέμησε για την ελληνική υπόθεση στις παραμονές του Μακεδονικού Αγώνα. Το πραγματικό του όνομα ήταν Κωνσταντίν (Κότσε) Χρίστωφ, το οποίο αργότερα εξελληνίστηκε σε Κώστας Χρήστου. Γεννήθηκε το 1863 στο χωριό Ρούλια της Φλώρινας. Ασχολήθηκε με τη γεωργία, καλλιεργώντας τα λιγυστά κτήματα της πατρικής περιουσίας και ευκαιριακά ως οικοδόμος και τσαγκάρης. Αργότερα άνοιξε ένα χάνι, που ήταν ταυτόχρονα και παντοπωλείο. Παράλληλα, αναμίχθηκε στα κοινά της περιοχής και διετέλεσε μουχτάρης (κοινοτάρχης) στη Ρούλια. Ανυπότακτο πνεύμα, έτρεφε μεγάλο μίσος για τους τούρκους κατακτητές, γι' αυτό εντάχθηκε στη βουλγαρική «Εσωτερική Μακεδονική Επαναστατική Οργάνωση» (VMRO), που διακήρυξε τον αλυτρωτισμό της με το σύνθημα «Η Μακεδονία στους Μακεδόνες». Η ζωή του πήρε δραματική τροπή το 1898, όταν σκότωσε τον τούρκο μεγαλοτσιφλικά Κασίμ Μπέη, που καταδυνάστευε την περιοχή της Φλώρινας. Πήρε τα όρη και τα βουνά και κατέφυγε στο Βίτσι, όπου σχημάτισε τη δική του ένοπλη ομάδα.

Ο Καπετάν Κώτας γρήγορα αποστασιοποιήθηκε από τη VMRO, καθώς ήλθε σε ρήξη με τα τοπικά στελέχη της Τσακαλάρωφ και Κλιάσεφ. Τον θεωρούσαν πολύ υπερήφανο και ανεξάρτητο και πολλάκις προσπάθησαν να τον εξοντώσουν ως προδότη. Από τη διένεξη αυτή επωφελήθηκε ο μητροπολίτης Καστοριάς Γερμανός

(Καραβαγγέλης), ο οποίος τον προσπύλιζε στην ελληνική ιδέα στις αρχές του 1902.

Ο Γερμανός ανέλαβε να συντηρεί την ομάδα του Κώτα και αυτός να υπερασπίζεται τα χωριά της περιοχής από τους βούλγαρους κομιτατζήδες και τους τούρκους. Παρά τη συμφωνία αυτή, ο Κώτας δεν έγινε ποτέ τυφλό όργανο του μητροπολίτη και πάντα διατηρούσε την ανεξαρτησία του, εκφράζοντας τον ελληνικό του με τον δικό του τρόπο.

Στις αρχές του 1904 ο Καπετάν Κώτας ήλθε στην Αθήνα και γνωρίστηκε με τον Παύλο Μελά, τον οποίο συνόδευσε στην πρώτη αποστολή στη Μακεδονία. Στις 9 Ιουνίου 1904, κατόπιν προδοσίας των παλιών του συντρόφων στο VMRO, συνελήφθη από τους Τούρκους και μεταφέρθηκε στις φυλακές του Μοναστηρίου (σημερινή Μπίτολα της ΠΓΔΜ). Στις 27 Σεπτεμβρίου 1905, ύστερα από δίκη, εκτελέστηκε με απαχονισμό, παρά τις προσπάθειες του ελληνικού προξενείου να τον απελευθερώσει με δωροδοκίες. Τελευταίες λέξεις του Καπετάν Κώστα μπροστά στην αγρόνη, «Ζήτω ο Ελληνισμός!» στα βουλγαρικά, καθώς τα ελληνικά του ήταν από φτωχά έως ανύπαρκα. Μετά την απελευθέρωση της Μακεδονίας, το χωριό του Ρούλια ονομάστηκε στη μνήμη του Κώτα. Το 1960 στήθηκε επιβλητικός ανδριάντας του στην είσοδο της Φλώρινας, έργο του γλύπτη Δημήτριου Καλαμάρα.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Το κατοχικό δάνειο των Γερμανών

Του ΚΩΣΤΑ Ε. ΜΠΕΗ

Πριν από ένα χρόνο, σ' αυτήν εδώ τη φιλόξενη στήλη, είχα καταγράψει την ανησυχία μου, αναφορικά με τον κίνδυνο της παραγραφής της αξίωσης που είχε, και -βεβαίως- εξακολουθεί να έχει, η Ελλάδα εναντίον της Γερμανίας για την αποπληρωμή του κατοχικού αναγκαστικού δανείου.

Τότε, είχα εκτιμήσει την ευαισθησία του υπουργού Οικονομικών κ. Στουρνάρα, ο οποίος μου είχε τηλεφωνήσει και με είχε διαβεβαιώσει ότι είχε επίγνωση του εθνικού χρέους του να μη φύγει από την κυβέρνηση, προτού να φροντίσει για την επιστροφή αυτού του γερμανικού αναγκαστικού δανείου.

Παρήλθε ένα έτος, στη διάρκεια του οποίου δεν υπήρξε καμιά σχετική ελληνική πρωτοβουλία, ούτε καν όταν, πριν από λίγες ημέρες, το κόμμα της γερμανικής Αριστεράς, διαμέσου του επικεφαλής του κ. Ρίξινγκερ, αρνήθηκε διαρρηδόν ότι εξακολουθεί να υπάρχει αυτή η γερμανική οφειλή, δίχως εκείνος να μπει στον κόπο να εξηγήσει πότε και με ποιον αξιόπιστο τρόπο εξοφλήθηκε. Δυστυχώς, μέχρι στιγμής, ο κ. Στουρνάρας απέφυγε οποιαδήποτε αντίδραση. Κρίμα... Το περσινό τηλεφώνημά του με είχε καθησυχάσει για τη σοβαρότητά του, καθώς και για τις προσωπικές ευαισθησίες του. Οπωσδήποτε όμως την ίδια αποκαρδίωση αισθάνθηκα και από την παράληψη του κ. Τσίπρα ν' απαντήσει στον κ. Ρίξινγκερ.

Στα ογδόντα μου χρόνια υποφέρω από τον καημό, ότι η μοναδική αξιόπιστη φράση που έχω ακούσει από ελληνικά πολιτικά χείλη υπήρξε εκείνη η αποστορφή, την οποία, προ ετών, δίχως δική του αξιόπιστη νομιμοποίηση, είχε βγάλει ο τότε πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης, ότι δηλαδή «αυτή είναι η Ελλάδα!...». Η Ελλάδα του Ακρ και του Μαντέλη και ποιος ξέρει ποιων και πόσων άλλων παρόμοιων αστέρων της γλοιώδους ελλαδικής πολιτικής σκηνής. Οπωσδήποτε όμως και η Ελλάδα των ουτιδανών, που δεν ένωσαν την ανάγκη να υπερασπιστούν ενόπιον των Γερμανών τιμητών μας αν όχι την Ιστορία, τουλάχιστον το φιλότιμο τόσων και τόσων ανθρώπων του ελληνικού μόχθου και της σιωπηρής πικρίας.

Όμως, φίλε αναγνώστη -κακά τα ψέματα- οι Γερμανοί βρίσκουν πρόσφορο έδαφος και ασχημονούν. Και μιλώντας για πρόσφορο έδαφος δεν αναφέρομαι μόνο στον πολιτικό κόσμο της χώρας, τον οποίο -οπωσδήποτε- εμείς, με τη δική μας ελεύθερη ψήφο, αναδεικνύουμε, κάποιοι μάλιστα, καθ' υπερβολήν ενθουσιώδεις, ζωηρά τους χειροκροτούν και με πάθος τους ζητωκραυγάζουν...

Αναφέρομαι, φίλε αναγνώστη, ευθέως σ' εμένα και σ' εσέ-

να! Και τούτο, γιατί τόσο εσύ, όπως κι εγώ, βλέπουμε, υποφέρουμε και, παρά ταύτα, όλα τα καταπίνουμε αδιαμαρτυρητώς.

Όταν βγάζω δημοσίως τον καημό της καρδιάς μου για την Ελλάδα της διάλυσης και της αναίσιχνης ανοχής, κάποιοι φίλοι ενοχλούνται, αντιπαραρτώντας μου ότι με την κλάψα δεν βγαίνει τίποτε, καθώς και ότι αυτός ο πολιτικός κόσμος δεν εμφανίστηκε από το τίποτε. Προήλθε από την ελεύθερη ψήφο του λαού: από τους γείτονές μας, τους φίλους και τους συγγενείς μας. Και μάλιστα, μέσα σε καθεστώς ελεύθερων εκλογών, καθώς πολλοί εξακολουθούν να τους καλοπάνουν και να τους εκλιπαρούν για κάποιο χοντρό, μέτριο ή μικρό ρουσφέτι.

Η πατρίδα μας είναι ορφανή από πολιτικούς και πνευματικούς ηγέτες, επειδή ο ίδιος ο λαός δεν τρέφει τον αυτοσεβασμό που θα όφειλε να έχει, τουλάχιστον για να μην ντρέπεται τα παιδιά και τα εγγόνια του. Αυτά τα παιδιά, που -δυστυχώς- έχουν προδιαγεγραμμένο μέλλον: είτε να μείνουν εδώ και να σέρνονται, όπως επί δύο αιώνες σέρνεται ο κατά τα άλλα «περήφανος» ελληνικός λαός, είτε να πάρουν τα μάτια τους, να ρίξουν μαύρη πέτρα πίσω τους και να ζητήσουν καταφύγιο σε ξένες χώρες, όπως σταθερά το έχουν ήδη κάνει τόσες και τόσες πολύτιμες για τον τόπο μας νέες γενιές.

Σε τούτην εδώ τη φιλόξενη στήλη, ο αυτοσεβασμός μου δεν μου επιτρέπει να καταγράψω παραμύθια. Τον προσωπικό μου πόνο για τα δικά μου παιδιά και για τα δικά μου εγγόνια καταθέτω. Εναν πόνο που δεν μπορεί, παρά να έχει ήδη αγγίξει κι εσένα, φίλε αναγνώστη, ή τουλάχιστον να σε έχει προβληματίσει, αν όντως διακατέχεσαι από την ανησυχία που οφείλεις να έχεις για το μέλλον των παιδιών και των εγγονών σου.

Θυμάμαι, παλιότερα, κάποιον αφελή που κλαυθμύριζε: «Και τι να κάνουμε εμείς, οι αδύναμοι; Να εναντιωθούμε στην κυβέρνηση!».

Τι άλλο να πεις, όταν συναντάς τέτοια πτοπάθεια; Πώς να καταφέρεις να ευαισθητοποιήσεις κάποιον που δεν έχει, από μόνος τους, το σθένος της αντίστασης; Κάτι το πολύ πιο σημαντικό: πώς να ενθαρρύνεις κάποιον που δεν έχει επίγνωση των ευθυνών του απέναντι στα δικά του παιδιά κι εγγόνια;

Κι όμως! Δεν δικαιούμαστε να προσπερνάμε, απλώς και μόνον ελεεινολογώντας ότι «αυτή είναι πια η Ελλάδα...». Ε, όχι! Καθένας μας έχει προσωπική ευθύνη να κάνει αισθητή γύρω του την Ελλάδα του αυτοσεβασμού και της αντίστασης!